

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4
Tel. : 44 72 34

Beyoğlu

No.

8 Nisan 1967

HAB (ANKARA)

Hoşgeldin Monique Haas

14 Nisan Cuma, 15 Nisan Cumartesi 1967 / Devlet Konser Salonu / Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası konserleri / Şef: Gotthold E. Lessing, solist: Monique Haas (piyano) / Prokofyef: Klâsik Senfoni: Mozart: la majör piyano konçertosu (KV. 488); Konçertosu; Paul Dukas: senfonik şiir: «Sihirbazın çağrısı» /.

çırağı»/.

ZAMAN ne çabuk geçiyor; Monique Haas Ankara'da konser vereli tam yirmi yıl olmuş. Uzun sarı saçlı güzel piyanisti dün gibi hatırlıyorum. O zamanlar Türkiye için tanınmamış bir müzikiydi. Doğrusu nasıl çaldığı da aklımdan silinip gidivermiş, sadece bir hayranlığın izleri kalmış belleğiminde. Monique Haas yirmi yıl içinde bir daha gelmedi Türkiye'ye ama plâkları ile gittikçe artan bir üne kavuştu, bütün müzikiçilerin, bütün dinleyicilerin bildiği, sevdiği, ya da değer verdiği bir piyanist haline geldi. Onun için, Ankara'da çalacağımı öğrendiğim günden beri konserleri ipe çekiyordum, sabırsızlıkla bekliyordum.

HEMEN söyleyeyim; Monique Haas'ı dinlemek gerçekten büyük oldu benim için. Mozart'ın ikinci bölümü ve Ravel, hele Ravel'in Adagio'su bir şiirdi, insanın her zaman Monique Haas'ın Mozart'ı yorumlayışı tek kelime ile «objektif»: onun için birinci ve üçüncü bölümler bana biraz soğuk, biraz sıradan geldi. Ayrıca gereksiz koşmalar ve yanlış notalar da bu çaptaki bir müzikiçi için fazlaydı; ama dediğim gibi, konserden çıkarken bunların hiç biri kalmıyor aklımızda, sadece o nefis Adagio



ile canlı, kemikli Ravel kalıyor.

ORKESTRA da bu konserde iyi bir günündeydi. Özellikle Ravel'in eşliği adamakılız başarılı oldu (izin verirseniz Mozart'ın o herbat eşliğinden hiç söz etmeyeceğim). Fagotçu Orhan Nuri Göktürk ile alt - obuacı Ahmet Öğüt, sololarıyla, dikkati çekecek kadar sivriliyorlardı topluluğun içinden. Prof. Lessing, ayrıntılarda pek temiz olmamakla beraber hafif, keyifli bir Prokofyef ile parlak bir Dukas sundu dinleyicilerine.

BURADA bir iki söz de konser salonunun yöneticilerine söylemek istiyordum. Son zamanlarda, kundaktaki çocuğunu kapadı konsere taşınmaya başladı. Herkesin bir iki tane «harika» çocuğu vardır ama konser salonunu çocuk bahçesine çevirmeye hakkı yoktur. Beş yaşındaki bir tosun Navarra'nın burnuna ayak dayarsa, Monique Haas'ı ana okulundaki bir miki fare kıpır kıpır birinci sıradan seyrederse, en hafif deyimle ayıp olur. Bunu önlemek lâzım. Hatırıma gelmişken bir şey daha sorayım: kuzum, geçen yılların «çocuk konserleri», «okul konserleri» ne oldu, neden kayıplara karıştı; ilgi görmediği için mi, ihmalinden mi, tembellikten mi; başladığımız iyi işleri sürdürülebilirseydik zaten, Türkiye çoktan Asya'dan kopup Avrupa'nın göbeğine konmuş olurdu.

FARUK GÜVENÇ